

DE **DIANA-FLORINA COSMIN**
REDACTOR-ŞEF

Photoshop pentru trup și suflet

Cu

toții am promis, măcar o dată în viață, un lucru de care n-am putut sau n-am vrut să ne ținem până la capăt. Am scos la înaintare cioturi de cuvinte cu pretenții de promisiune și am plusat cu declarații de intenție pe care, imediat după rostire, știam deja în sinea noastră că nu le vom onora niciodată. Ne-am șlefuit vocabularul și ne-am dezis de abraziunile „nu vreau”, „nu pot”, „nu cred”, cultivând în schimb variantele lor prietenoase și light: „Sigur că da”, „Negreșit”, „Bineînțeles”. Îmbibate cu bunăvoință, asezonate cu o mimică teribil de convingătoare și, în esență, lipsite de orice conținut. După vorba faimosului diplomat Talleyrand, din vremurile lui Napoleon: „O promisiune nu strică nimănui”. Nu știu alții cum sunt, dar eu am luat mereu cuvintele cu aer de făgăduială ale altora drept cadouri prețioase, asumate cu toată seriozitatea. Când cineva îmi promitea că un anumit lucru se va întâmpla, ba chiar își întărea promisiunea cu un „Ai cuvântul meu”, eu luăm cuvântul primit și-l bifam, discret, în lista mentală a lucrurilor că și executate. Fie că era vorba de promisiuni mărunte, înțelegeri prietenești sau simple acorduri verbale bazate pe onoare. Cum spun englezii, „gentlemen’s agreements”. Pe vremea aceea însă, nu bănuiam că, atunci când intervin interesele egoiste, sufletul nostru nu mai este câtuși de puțin „gentleman” cu alții. Pe vremuri se spunea „A promite este nobil, a te ține de cuvânt e burghez”. În ziua de azi, promisiunea nu mai are nimic nobil, nici burghez în ea. A devenit o monedă de schimb prin care le tranzacționăm altora, la termen, iluzii care nu vor îmbrăca niciodată haina realității, tot așa cum cei care au orchestrat criza financiară mondială au vândut, la prețuri fantasmagorice, active inexistente. Și pentru unii, și pentru ceilalți însă, păcăleala n-a ținut pentru totdeauna. În vremurile noastre, promisiunile au devenit un fel de Photoshop care nu șterge riduri sau alunițe inestetice, ci ne salvează de la refuzuri incomode și ne câștigă încrederea vremelnică a unor oameni de bună-credință. Totuși, așa cum vraja unei fotografii prelucrate în Photoshop se pierde în momentul în care ieși pe stradă și îți arăți adevăratul chip în fața oamenilor, și Photoshop-ul de caractere are viață scurtă și sfârșit abrupt. „O promisiune nu strică nimănui”, dar ajunge să-ți strice cuvântul pentru totdeauna. ■